

Sygn. akt VI P 315/15

WYROK CZĘŚCIOWY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2015 roku.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący : SSR Paula Markiewicz

Protokolant : st. sekr. sąd Barbara Marszewska

po rozpoznaniu w dnia 26 października 2015 roku w Gdańsku

sprawy z powództwa K. K. (PESEL (...))

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. (KRS (...))

o wynagrodzenie, wynagrodzenie chorobowe, ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy

I. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz powódki K. K. kwotę 1.941,14 złotych (tysiąc dziewięćset czterdzieści jeden złotych i 14/100) netto tytułem wynagrodzenia za miesiąc grudzień 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 6 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz powódki K. K. kwotę 315,17 złotych (trzysta piętnaście złotych i 17/100) netto tytułem wynagrodzenia chorobowego za miesiąc styczeń 2015 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 6 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty,

III. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz powódki K. K. kwotę 881,82 złotych (osiemset osiemdziesiąt jeden złotych i 82/100) netto tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 6 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty,

IV. wyrokowi w punkcie I, II i III nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt VI P 315/15

UZASADNIENIE

Powódka K. K. pozwem z dnia 30 marca 2015 roku wystąpiła przeciwko pozwanemu (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. o zasądzenie na jej rzecz kwoty 3.931,06 złotych tytułem wynagrodzenia chorobowego za miesiąc grudzień 2014 roku oraz styczeń 2015 roku, jak również ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wraz z ustawowymi odsetkami.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, iż była zatrudniona u pozwanego począwszy od dnia 6 października 2014 roku na podstawie umowy o pracę, na stanowisku menadżera działu transportu i logistyki. Wynagrodzenie netto powódki wynosiło kwotę 2.200 złotych. W dniu 5 grudnia 2014 roku powódka złożyła pozwanemu oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę za jednomiesięcznym okresem wypowiedzenia. Umowa łącząca strony uległa rozwiązaniu z dniem 5 stycznia 2015 roku. Od dnia 8 grudnia 2014 roku do dnia 5 stycznia 2015 roku powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim. Pozwany nie wypłacił natomiast na jej rzecz wynagrodzenia chorobowego za okres od dnia 1 do 7 grudnia 2014 roku w kwocie 727,62 złotych brutto oraz wynagrodzenia chorobowego za pozostały okres w łącznej kwocie 2.039,28 złotych. (1.687,68 za grudzień 2014 roku i 352,60 złotych za styczeń 2015 roku). Nadto pozwany nie wypłacił na jej rzecz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za 8 dni w łącznej

kwocie 1.164,16 złotych. Łącznie jest to zatem kwota 3.931,06 złotych. Powódka bezskutecznie wezwała do zapłaty powyższych należności, nadto bezskuteczna okazała się interwencja Państwowej Inspekcji Pracy. (k. 2-3v)

Nakazem z dnia 7 kwietnia 2015 roku Sąd nakazał pozwanemu zapłatę na rzecz powódki kwoty 2.767,90 złotych brutto tytułem wynagrodzenia chorobowego za miesiąc grudzień 2014 roku oraz styczeń 2015 roku wraz z ustawowymi odsetkami, jak również kwoty 1.164,16 brutto tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wraz z ustawowymi odsetkami. (k. 15)

W dniu 27 kwietnia 2015 roku pozwany złożył sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości. Jednocześnie w jego treści pozwany złożył pozew wzajemny o zasądzenie na jego rzecz kwoty 5.037,50 złotych tj. 1.250 Euro tytułem odszkodowania za wyrządzenie przez pracownika szkody wraz z ustawowymi odsetkami. (k. 21-25, 29-33)

Na rozprawie w dniu 26 października 2015 roku powódka sprecyzowała, iż w zakresie złożonego powództwa głównego domaga się zasądzenia z tego tytułu kwot netto, nie kwestionuje również zestawienia przedłożonego przez stronę pozwaną dotyczącego wyliczenia należnych na jej rzecz kwot. (k. 92)

Pozwany na rozprawie w dniu 26 października 2015 roku wskazał, iż należności objęte sporem nie zostały wypłacone na rzecz powódki z uwagi na toczący się równolegle pomiędzy stronami spór o odszkodowanie. (k. 93)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny w zakresie objętym wyrokiem częściowym :

Powódka K. K. została zatrudniona u pozwanego (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na podstawie umowy o pracę na okres próbny od dnia 6 października 2014 roku, na stanowisku specjalisty ds. transportu i logistyki, za wynagrodzeniem 2.200 złotych netto.

Począwszy od dnia 7 listopada 2014 roku strony łączyła umowa o pracę na czas określony tj. do dnia 7 listopada 2015 roku. W oparciu o powyższą powódce powierzono stanowisko menagera Działu (...). Wynagrodzenie powódki na powyższym stanowisku wynosiło również kwotę 2.200 złotych netto.

Oświadczeniem z dnia 5 grudnia 2014 roku powódka rozwiązała łączącą strony umowę o pracę wypowiedzeniem.

Począwszy od dnia 8 grudnia 2014 roku do dnia rozwiązania umowy o pracę powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim.

Pozwany do dnia rozwiązania umowy o pracę nie wypłacił na rzecz powódki wynagrodzenia oraz wynagrodzenia chorobowego za miesiąc grudzień 2014 rok, jak wynagrodzenia chorobowego za miesiąc styczeń 2015 roku. (tj. 1.941,14 złotych netto za miesiąc grudzień 2014 roku oraz 315,17 złotych netto za miesiąc styczeń 2015 roku)

Powódka nie wykorzystała urlopu wypoczynkowego za 2014 rok- 5 dni, jak również za 2015 rok- 3 dni. Pracodawca nie uregulował na jej przysługującego jej z tego tytułu ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w kwocie 881,82 złotych netto.

Pozwany uregulował należności na rzecz ZUS, jak również Urzędu Skarbowego z tytułu powołanych wyżej zaległości.

(Dowód : umowa o pracę z dnia 6 października 2014 roku- k. 4, umowa o pracę z dnia 7 listopada 2014 roku- k. 5, 46, wypowiedzenie umowy – k. 6, pismo z dnia 10 lutego 2015 roku- k. 8, zaświadczenie – k. 70, pismo – k. 71zestawienie – k. 72)

Sąd zważył co następuje w zakresie objętym wyrokiem częściowym:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, jak również przedłożonych przez strony do akt niniejszej sprawy.

Dowody z dokumentów, w zakresie w jakim posłużyły do ustalenia stanu faktycznego, Sąd uznał za wiarygodne, gdyż nie budziły one wątpliwości, wzajemnie się uzupełniały i potwierdzały, tworząc spójną i logiczną całość, nie zostały one również zakwestionowane przez strony.

W ocenie Sądu pozwany nie przedstawił jakichkolwiek dowodów potwierdzających wypłatę należności objętych żądaniem pozwu głównego. Mając powyższe na uwadze uznać należało, iż strona pozwana powyższych roszczeń skutecznie nie zakwestionowała.

Co istotne strona pozwana przedłożyła do akt sprawy zestawienie dotyczące należnych na rzecz powódki kwot objętym sporem, którego powódka również w toku prowadzonego postępowania nie kwestionowała. (k. 70,92)

Podkreślić należy, iż zgodnie z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Podnieść należy, iż brak wykazania powyższych okoliczności obciążać musi zawsze podmiot, na którym spoczywa ciężar tego dowodu, Sąd nie ma bowiem ani obowiązku, ani też możliwości wyręczenia stron w wyjaśnianiu treści łączących strony stosunków, w sytuacji gdy pozostają one w tym zakresie bierne. Zgodnie z podstawową w procesie cywilnym zasadą kontrydiktoryjności, mając na uwadze treść art. 3 kpc i art. 232 kpc- w brzmieniu nadanym przez ustawę z dnia 1 marca 1996 roku o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej – Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U Nr 43, poz. 189) - to strony są zobowiązane do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne stając się dysponentem postępowania dowodowego, zaś Sąd jest zwolniony od odpowiedzialności za jego wynik. (orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 1997 roku, II CKN 70/96, OSNC 1997, Nr 8, poz. 113, z dnia 16 grudnia 1997 roku, II UKN 244/98, OSNAPiUS 1999, Nr 20, poz.662).

W ocenie Sądu pozwany powyższemu obowiązkowi procesowemu nie zadośćuczynił.

W tym zakresie nie przedstawił on wiarygodnego dowodu potwierdzającego wypłatę na rzecz powódki należności z tytułu wynagrodzenia za miesiąc grudzień 2014 roku, wynagrodzenia chorobowego za miesiąc styczeń 2015 roku, jak również tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy.

Zdaniem Sądu materiał dowodowy sprawy potwierdził zatem, iż powódka nie otrzymała dochodzonych przez nią w niniejszej sprawie należności.

Materiał dowodowy, w szczególności przedłożone przez stronę pozwaną zestawienie należności z k. 70, potwierdził iż powódka nie otrzymała kwoty 1.941,14 złotych netto za miesiąc grudzień 2014 roku tytułem wynagrodzenia (w tym wynagrodzenia chorobowego), jak również wynagrodzenia chorobowego za miesiąc styczeń 2015 roku w kwocie 315,17 złotych netto. Pracodawca nie wypłacił również na jej rzecz należności z tytułu ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy tj. za 8 dni w kwocie 881,82 złotych netto.

Fakt braku wypłaty na rzecz powódki należności objętych pozwem głównym potwierdziło również pismo Państwowej Inspekcji Pracy z dnia 10 lutego 2015 roku. (k. 8)

Okolicznością bezsporną w niniejszym postępowaniu było, iż pozwany uregulował z tytułu powyższych należności zobowiązania na rzecz ZUS, jak również Urzędu Skarbowego, a zatem należności przysługujące na rzecz powódki z powołanych wyżej tytułów zostały zasądzone przez Sąd w kwotach netto.

W tym miejscu na podkreślenie zasługiwała okoliczność, iż strona pozwana nie kwestionowała żądań powódki objętych sporem, ani co do zasady, ani też co do ich wysokości. W tym zakresie brak wypłaty na rzecz powódki kwot objętych sporem uzasadniała jedynie toczącym się równolegle pomiędzy stronami postępowaniem w przedmiocie odszkodowania (powództwo wzajemne).

W ocenie jednak Sądu powyższa argumentacja nie była uzasadniona i nie mogła stanowić jakiegokolwiek przeszkody do rozpoznania żądań powódki objętych pozwem głównym.

O powyższym orzeczono zatem w punkcie I- III na podstawie art. 80 kp, 92 § 1 kp w zw. z art. 171 § 1 kpc..

O odsetkach od powyższych należności orzeczono, zgodnie z żądaniem pozwu tj. od dnia następnego po rozwiązaniu umowy o pracę, na mocy art. 481 k.c. w zw. z art. 300 k.p.

O rygorze natychmiastowej wykonalności orzeczono w punkcie IV na podstawie art. 477² § 1 kpc, mając na uwadze treść złożonego do akt zaświadczenia o zarobkach powódki (k. 69)